

Simone Hooymans, «When the Icehorn Blows», stillbilde animasjonsfilm.

TROND BORGEN

Et eventyrland – vakkert, men farlig

UTSTILLING: Kanskje er dette den vakreste kunstutstillingen du kommer til å se dette året.

Trond Borgen

Sølvberget galleri:

Simone Hooymans, *An Elusive World*, Animasjonsfilm, digitalt trykk. T.o.m. 28. nov.

Hollandske Simone Hooymans, nå etablert kunstner i Norge, viser en serie forseggjorte animasjonsfilmer i Sølvberget galleri. Her er en fargerik natur i stadig bevegelse, gjenkjennelig kun stykkevis, som planter og fugler, men ellers et fantasiprodukt som hele tiden suger meg innover i en eksotisk billedverden som er flyktig og ikke lar seg gripe – «An elusive World». En perle av en utstilling.

I disse filmene bølger og bukter alt seg; det er ikke minst et underlig planterike som sveller og eser, i langsomt tempo. Skjønnheten ligger allerede i de håndtegnede og fargede elementene av planter og gjenstander – praktfulle i seg selv – som Hooymans bruker som utgangspunkt for hver animasjon,

og som hun deretter bearbeider digitalt. I disse animasjonene opplever jeg en eventyrverden tilsynelatende full av harmoni, men det uhellsvangre ligger her også og skaper tilstrekkelig friksjon og motstand. I filmen «Ras/Earthfall» er krisen et faktum; et skred utvikler seg, kloden synes å sprekke opp, og lavaen flommer. Kanskje er trusselen nærmer enn jeg tror, for se om ikke lavastrømmen også har inntatt galleriet, i verket «Lava Scroll», som gløder og strømmer fra vegg og utover gulvet. Her gjelder det å passe seg, så jeg ikke trør uti. Når alt har rast, alt er rensket bort, er da en ny begynnelse mulig?

Verden bakenfor

Dette verket gir ikke noe entydig svar, men de øvrige filmene rommer en forsiktig optimisme. For balansen gjenopprettes stadig, i form, farge og rytme. Som i «All that Space Between Us», som starter med en skjerm som først blir opp, for så å lukke seg igjen til sist. Skjermen er dekket av en vakker hage med trær og fugler, som skaper umiddelbare assosiasjoner til veggmaleriene i Livias 2000 år gamle spisesal i Roma, så godt bevart at de fortsatt virker svært levende og umiddelbare den dag i dag. Etter hvert åpenbarer det seg i Hooymans film en verden bak-

enfor, med rester av sivilisasjon (møbler, vegger) som langsomt gror over av naturens elementer, før skjermen igjen kommer på plass og gjenoppretter status quo.

Sterk musikk

Så er det ikke minst det prekære forholdet mellom mennesket og naturen dette handler om. Om gleden ved å kunne nyte naturens mangfold og skjønnhet, men også frykten for å miste alt dette i en miljø- og klimakrise vi ikke skuer omfanget av. Men her er også minner fra reiser, som i «When the Icehorn Blows», hvor folklo-

ristiske og landskapsmessige elementer fra reiser i Norge og Mongolia smelter sammen. Ikke bare med stor visuell kraft; også med et sterkt og suggererende lydspor med musikk av Terje Isungset. Hooymans har samarbeidet med flere dyktige musikere i disse animasjonene; bemerkelsesverdig er f.eks. musikken til Røyst Trio i filmen «The Quiet Beauty», hvor musikken viderefører og ekspanderer Hooymans eksperimentelle holdning. Resultatet er særdeles godt. Lydsporenes eteriske kvaliteter står fint til animasjonenes bølgende og forsiktig psykedelis-

ke preg. Men i den utstillingsmessige helheten savner jeg nok en større variasjon i lydbildet; mye av musikken blir nokså ensartet etter hvert om jeg ser og lytter meg gjennom alle filmene.

Det svekker utstillingen at et par av veggprosjeksjonene får for mye falskt lys fra omgivelsene – galleriet er slett ikke det beste for slike visninger. Det kan likevel ikke ta fra meg gleden av å sveve omkring i dette eventyrlandskapet, dukke inn i en fantasiverden hvor jeg lar hverdagens støv ligge igjen utenfor.

Simone Hooymans, «Ras, Earthfall», stillbilde animasjonsfilm.
TROND BORGEN

